

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZAVIDOVIĆIMA
Broj: 42 1 Rs 016341 20 Rs
Zavidovići, 1.2.2022. godine

Općinski sud u Zavidovićima, sudija Boris Sunarić, u pravnoj stvari tužitelja, Mirze Suljakovića, sin Ašira, iz Maglaja, Liješnica bb, zastupanog po punomoćniku, Franji Marjanoviću, advokatu iz Žepča, protiv tuženog "HERCEG" d.o.o. Maglaj, ul. Srebreničkih žrtava rata bb, zastupanog po punomoćnicima Eldinu Bašiću, advokatu iz Maglaja i Azemiri Mehić, zaposleniku tuženog, radi potraživanja iz radnog odnosa, v.s. 10.079,03 KM, nakon zaključene glavne rasprave dana 25.1.2022. godine, koja se vodila u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka stranaka, donio je dana 1.2.2021. godine sljedeću:

P R E S U D U

IObavezuje se tuženi da tužitelju za period od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine na ime razlike naknade za obavljeni službeni put (dnevnicu) isplati ukupan iznos od 9.238,78 KM, uz zakonsku zateznu kamatu, i to:

- na iznos od 1.585,44 KM, počev od 01.11.2018. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 1.412,58 KM, počev od 01.12.2018. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 1.807,42 KM, počev od 01.01.2019. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 1.672,66 KM, počev od 01.02.2019. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 1.280,68 KM, počev od 01.03.2019. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 1.480,00 KM, počev od 01.04.2019. godine, pa do konačne isplate (*stav II tužbenog zahtjeva*).

IIObavezuje se tuženi da tužitelju na ime razlike plaće za period od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine isplati iznos od 386,75 KM, uz zakonsku zateznu kamatu i to:

- na iznos od 3,27 KM, počev od 01.02.2019. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 365,00 KM, počev od 01.04.2019. godine, pa do konačne isplate,
- na iznos od 18,48 KM, počev od 01.05.2019. godine, pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude isplate (*stav III tužbenog zahtjeva*).

IIIOdbija se tužbeni zahtjev tužitelja da sud obaveže tuženog da tužitelju isplati regres za 2019. godinu u ukupnom iznosu od 453,50 KM uz zakonsku zateznu kamatu na isti iznos počev od 01.01.2020. godine, pa do konačne isplate, **kao neosnovan** (*stav I tužbenog zahtjeva*).

IVObavezuje se tuženi da tužitelju isplati na ime troškova parničnog postupka 1.790,00KM (*hiljadusedamstotinadevedeset KM*) u roku od 15 dana, dok se tužitelj **odbija sa dijelom zahtjeva** za naknadu troškova parničnog postupka koji prelazi dosuđeni iznos, **kao neosnovanim**.

VOdbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka u visini od 2.880,00 KM, **kao neosnovan**.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je ovom sudu dana 13.12.2019. godine, podnio tužbu protiv tuženog, radi isplate razlike plata, dnevnica i regresa (prema konačno uređenom tužbenom zahtjevu).

Tužitelj je u činjeničnim navodima tužbe i tokom postupka naveo: da je bio zaposlenik tuženog kod koga je radio na poslovima i radnim zadacima vozača teretnih motornih vozila u međunarodnom prijevozu roba po osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme, broj: 77-03/18 od 27.08.2018. godine, a u periodu od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine, kada mu je prestao radni odnos po osnovu sporazuma; da tuženi nije tužitelju obračunavao i isplaćivao platu u skladu sa ugovorom o radu, pravilnikom o radu, zakonom, te opštim i granskim kolektivnim ugovorom, kao ni dnevnice za službena putovanja, niti regres za 2019. godinu. Kao pravni osnov u tužbi tužitelj je naveo odredbe čl.3.Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju F BiH i čl. 1, 3, 29-32. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti prometa za teritoriju F BiH.

Tužitelj je na glavnoj raspravi od 25.1.2022.godine konačno opredijelio tužbeni zahtjev, tako da isti glasi:

„I.OBVEZUJE SE tuženi da tužitelju isplati regres za 2019. godinu u ukupnom iznosu od 453,50 KM uz zakonsku zateznu kamatu na isti iznos počev od 01.01.2020. godine, pa do konačne isplate.

II.OBVEZUJE SE tuženi da tužitelju za period od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine na ime razlike naknade za obavljeni službeni put (dnevnica) isplati ukupan iznos od 9.238,78 KM, uz zakonsku zateznu kamatu, i to:

- na iznos od 1.585,44 KM, počev od 01.10.2018. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 1.412,58 KM, počev od 01.11.2018. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 1.807,42 KM, počev od 01.12.2018. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 1.672,66 KM, počev od 01.01.2019. godine, pa do konačne isplate;
- na iznos od 1.280,68 KM, počev od 01.02.2019. godine, pa do konačne isplate;
- na iznos od 1.480,00 KM, počev od 01.03.2019. godine, pa do konačne isplate;

III. OBVEZUJE SE tuženi da tužitelju na ime razlike plaće za period od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine isplati iznos od 387,11 KM, uz zakonsku zateznu kamatu i to:

- na iznos od 3,27 KM, počev od 01.01.2019. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 365,00 KM, počev od 01.03.2019. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 18,48 KM, počev od 01.04.2019. godine, pa do konačne isplate;

sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja“.

Tužitelj je u konačnici predložio da sud u cjelosti usvoji opredijeljeni tužbeni zahtjev, uz naknadu troškova prema troškovniku koji je uložio u spis.

U odgovoru na tužbu i tokom postupka tuženi nije osporavao da je tužitelj bio zaposlenik tuženog kod koga je radio na poslovima i radnim zadacima vozača teretnih motornih vozila u međunarodnom prijevozu roba u periodu od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine, kada mu je prestao radni odnos. Tuženi je takođe učinio nespornim činjenicu da je tužitelj tuženom izmirio dug dobrovoljno po presudi ovog suda broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 07.10.2020. godine,

nakon donošenja ove presude. Tuženi je prevashodno istakao da je tužba nedozvoljena, jer radnik nije podnio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa, a kako to propisuje čl. 114 Zakona o radu. Takođe tuženi je istakao da nije ostao dužan tužitelju po bilo kojem osnovu iz radnog odnosa, te naveo da je tužitelju isplaćivao ugovorenu plaću, kao i dnevnice za službena putovanja. Što se tiče potraživanja regresa, tužitelj nije koristio godišnji odmor, pa nema osnova da mu se isplati bilo kakva naknada za neiskorišteni godišnji odmor, jer bi to bilo u suprotnosti sa odredbom člana 14. st. 4. Ugovora o radu. Tuženi se pozvao na odredbe čl. 29. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika u oblasti prometa za teritoriju F BiH, te naveo da je čl. 36. Pravilnika o radu tuženog propisano da se dnevnice obračunavaju samo za zaposlenike sektora za zajedničke poslove, pa bi se slijedom toga na vozače primjenjivao kolektivni ugovor. Tuženi je u konačnici predložio sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan u cjelosti, te da obaveže tužitelja da tuženom nadoknadi troškove postupka prema troškovniku uloženom na glavnoj raspravi.

Na glavnoj raspravi pročitani su sljedeći dokazi: Ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj: 77-03/18 od 27.08.2018. godine, Izjava tužitelja od 01.03.2019. godine, Potvrda o cijeni dnevne karte "Sjaj" d.o.o. Maglaj, broj: 305/19 od 02.12.2019. godine, Izvod iz tekućeg računa tužitelja otvoren kod ASA banke u periodu od 01.01.2018. godine do 31.12.2019. godine, Kopija kartice vozača – tužitelja broj: V 0029380, Uvjerenje o uplaćenim doprinosima Porezne ispostave Maglaj broj: 13-4/3-15-39-507/19 od 02.12.2019. godine, Presuda Općinskog suda u Zavidovićima, Odjeljenje u Maglaju broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 07.10.2020. godine, Popratni akt Općinskog suda u Zavidovićima, Odjeljenje u Maglaju broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 06.11.2019. godine, Tužba tuženog od 01.11.2019. godine, Obavijest tuženog od 20.09.2019. godine, sa potvrdom o primitiku pošiljke pošte u Maglaju od 20.09.2019. godine i dostavnicom, Odgovor tužitelja od 02.10.2019. godine. Takođe su uz saglasnost stranaka, a shodno čl. 114 st. 2 Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu: ZPP) pročitani i zapisnik sa glavne rasprave pred ovim sudom od 16.11.2021. godine sa iskazom tužitelja u svojstvu parnične stranke, kao izvještaka ekonomske struke, Diane Softić, sa nalazom i mišljenjem ovog vještaka od 6.4.2021. godine i njegovom dopunom od 23.11.2021. godine. Saslušan je svjedok: Slobodanka Herceg.

Sud je savjesno i brižljivo cijenio sve provedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, a na osnovu odredbe čl. 8 ZPP, pa je donio presudu kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Među strankama **nije bilo sporno** da je tužitelj bio zaposlenik tuženog kod koga je radio na poslovima i radnim zadacima vozača teretnih motornih vozila u međunarodnom prijevozu roba u periodu od 21.08.2018. pa do 02.03.2019. godine, kada mu je prestao radni odnos, kao i da je tužitelj tuženom izmirio dobrovoljnodug po presudi ovog suda broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 07.10.2020. godine, nakon donošenja ove presude. To u ostalom proizilazi i iz provedenih dokaza: Ugovor o radu na neodređeno vrijeme broj: 77-03/18 od 27.08.2018. godine, Izjava tužitelja od 01.03.2019. godine, Kopija kartice vozača – tužitelja broj: V 0029380, Presuda Općinskog suda u Zavidovićima, Odjeljenje u Maglaju broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 07.10.2020. godine, Popratni akt Općinskog suda u Zavidovićima, Odjeljenje u Maglaju broj: 42 1 Mal 015548 19 Mal od 06.11.2019. godine, Tužba tuženog od 01.11.2019. godine, Obavijest tuženog od 20.09.2019. godine, sa potvrdom o primitiku pošiljke pošte u Maglaju od 20.09.2019.

godine i dostavnicom, Odgovor tužitelja od 02.10.2019. godine, kao i iz iskaza tužitelja i svjedoka, Slobodanke Herceg.

Sporno je da li je tužba dopuštena, odnosno da li se tužitelj prije podnošenja tužbe bio dužan da se poslodavcu obrati zahtjevom za zaštitu prava, zatim da li je tuženi tužitelju obračunavao i isplaćivao platu, dnevnice za službena putovanja i regres za 2019. godinu u skladu sa Zakonom o radu, te odgovarajućim podzakonskim aktima i ugovorom o radu, te ako nije, u kojoj visini je opravdan tužbeni zahtjev.

Bez osnova je prigovor tuženog da je tužba nedopuštena, jer se tužitelj nije prethodno obratio tuženom zahtjevom za zaštitu prava iz radnog odnosa, a što među strankama nije bilo ni sporno, jer iz odredbe čl. 114 st. 3 Zakona o radu (Sl. novine FBiH br. 26/16, 89/18 i 23/20-Odluka US, u daljem tekstu ZOR) proizilazi da se radnik (tužitelj) nije dužan obratiti poslodavcu (tuženom) sa zahtjevom za zaštitu prava iz radnog odnosa prije podnošenja tužbe kada su u pitanju novčana potraživanja iz radnog odnosa, a što je slučaj u konkretnom predmetu. Nije nastupila ni zastara potraživanja iz tužbe, jer od početka perioda koji je obuhvaćen tužbom (21.8.2018. godine), pa do dana podnošenja tužbe (13.12.2019. godine), nije proteklo više od tri godine, a kako je to propisano čl. 115 ZOR.

Prije svega, potrebno je istaći da se na predmetni spor ne primjenjuju odredbe Opšteg kolektivnog ugovora za teritorij F BiH (Sl. novine F BiH br. 48/16 i 62/16- u daljem tekstu: OKU), kao ni odredbe Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti prometa za teritorij F BiH (Sl. novine F BiH br. 78/16- u daljem tekstu: GKU), jer je OKU prestao da važi 22.12.2017.godine, a GKU 5.4.2018. godine, što je uostalom pravilno konstatovala i vještak ekonomske struke u svom nalazu i mišljenju i isti sačinila u skladu sa odredbama važećeg ZOR i Pravilnika o radu tuženog, koji su važili u vrijeme spornog perioda obuhvaćenim konačno uređenim tužbenim zahtjevom (21.08.2018-02.03.2019. godine), stoga su neosnovani svi navodi parničnih stranaka u kojima se pozivaju na odredbe OKU i GKU, kao pravni temelj za razrješenje ove parnice. Navedeni Pravilnik o radu tuženog je tuženi uložio kao materijalno pravo na glavnoj raspravi i isti predstavlja sastavni dio nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, na čije se odredbe i vještak pozvao, stoga su neosnovani navodi tužitelja da se radi o dokaznom prijedlogu tužitelja i da je isti naknadno mijenjan, jer za te tvrdnje ne postoji nikakvo utemeljenje u sadržaju tog Pravilnika, niti razumnog osnova za sumnju u tom pravcu. Štaviše, sve odredbe koje je i vještak parafrazirao ili citirao u svom nalazu (čl. 23, 27, 32, 36, 39) su identične odredbama priloženog Pravilnika.

Čl. 75. st. 1. Zakona o ZOR je propisano da se plaća radnika utvrđuje se kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu (st. 1), plaća za obavljeni rad i vrijeme provedeno na radu sastoji se od: a) osnovne plaće; b) dijela plaće za radni učinak ukoliko je isti ostvaren i c) uvećane plaće iz čl. 76. ovog zakona (st. 2), kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu utvrđuju se elementi za određivanje osnovne plaće i dijela plaće po osnovu radnog učinka (st. 3), radni učinak definiše poslodavac u skladu sa općim propisima, kolektivnim ugovorom ili pravilnikom o radu (st.4). Čl. 79. st. 1 ZOR o radu propisano je da se plaća isplaćuje nakon obavljenog rada u periodima isplate koji ne mogu biti duži od 30 dana, a stavom 2. propisano je da se plaća i naknade plaće isplaćuju u novcu. Čl. 81. st. 1. Zakona o radu je propisano da radnik ima pravo na naknadu plaće za period odsustvovanja sa rada iz opravdanih razloga predviđenih

Zakonom, propisom kantona, kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu (godišnji odmor, privremena spriječenost za rad, plaćeno odsustvo i slično).

Čl. 23. Pravilnika o radu propisano je da za obavljeni posao, prema unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, zaposleniku pripada plaća u skladu sa ZOR, kolektivnim ugovorom i ovim Pravilnikom (st. 1), plaća iz prethodnog stava sastoji se od osnovne plaće sa obračunatim minulim radom, uvećane za stimulativni dio – nadprosječan učinak i povećanja po osnovu posebnih uslova rada (st. 2). Osnovna plaća uvećava se za svaku godinu penzijskog staža kod poslodavca za 0,4%, s tim što ukupno povećanje ne može biti veće od 20% (čl. 27). Zaposleniku pripada regres za korištenje godišnjeg odmora u iznosu koji ne može biti veći od iznosa koji je oslobođen od oporezivanja po propisima koji regulišu ovu oblast (čl. 32). Zaposlenik ima pravo na naknadu troškova koji nastaju upućivanjem zaposlenika na službeno putovanje (čl. 35 st. 1). Na naknadu za službeno putovanje imaju pravo lica koja nisu u radnom odnosu, ako su prethodno uspostavila ugovorni odnos sa Društvom i ako su upućena na službeno putovanje (čl. 35 st. 2). Izdaci za naknadu troškova službenog putovanja radnika u službi zajedničkih poslova obuhvataju troškove za: ishranu, smještaj, naknadu troškova prevoza (čl. 36 st. 1). Naknadu troškova za ishranu priznaje se zaposleniku u visini dnevnice, a troškovi smještaja i prevoza u visini računa za te troškove, na način propisan ovim Pravilnikom (čl. 36 st. 2). Visinu dnevnice za pojedine zemlje određuje direktor društva u skladu sa mogućnostima firme (čl. 39).

Sud je spornu činjenicu -da li je tuženi tužitelju obračunavao i isplaćivao platu, dnevnice za službena putovanja i regres za 2019. godinu u skladu sa ZOR i Pravilnikom o radu prevashodno utvrdio vještačenjem po vještaku ekonomske struke, Diani Softić iz Zenice, čijem vještačenju je sud poklonio vjeru nalazeći da je istinit, logičan i za ovaj sud uvjerljiv, a u okviru kojeg je cijenio i: Izvod iz tekućeg računa tužitelja otvoren kod ASA banke u periodu od 01.01.2018. godine do 31.12.2019. godine,. Riječ je o vještaku sa dugogodišnjim iskustvom u ovoj oblasti vještačenja, a na čiji nalaz i mišljenje ni stranke nisu imali primjedbi u računskom dijelu. Vještak je u svom nalazu i mišljenju naveo da je uvidom u sudski spis, te dokumentaciju koju je dobio od tuženog o isplaćenim naknadama iz radnog odnosa u spornom periodu, primjenjujući citiranu odredbu čl. 39. Pravilnika o radu, te odluke direktora tuženog br. 02/2018 od 4.1.2018. godine i 03/2019 od 5.1.2019. godine, našao da je tuženi ostao dužan tužitelju po osnovu neisplaćenih dnevnica iznose približe navedene u stavu I izreke presude, a za mjesec: septembar 2018. godine (1585,44 KM), oktobar 2018. godine (1412,58 KM), novembar 2018. godine (1807,42 KM), decembar 2018. godine (1672,66 KM), januar 2019. godine (1280,68 KM) i februar 2019. godine (1480,00 KM). Ne mogu se prihvatiti navodi tužene da je čl. 36. Pravilnika o radu tuženog propisano da se dnevnice obračunavaju samo za zaposlenike sektora za zajedničke poslove i da se na vozače primjenjuje GKU. Naime, kako je to naprijed navedeno, OKU i GKU nisu važili u periodu obuhvaćenom tužbenim zahtjevom, a čl. 35 Pravilnika o radu tuženog propisano je da **zaposlenik**, dakle, svaki zaposlenik (istovjetno je propisano i citiranim odlukama direktora tuženog br. 02/2018 od 4.1.2018. godine i 03/2019 od 5.1.2019. godine), ima pravo na naknadu troškova koji nastaju upućivanjem zaposlenika na službeno putovanje (st. 1), pa čak i lica koja nisu u radnom odnosu, ako su prethodno uspostavila ugovorni odnos sa Društvom i ako su upućena na službeno putovanje (st. 2), pa nema mjesta takvim navodima tuženog. Uostalom, čl. 9.st. 3. Ugovora o radu izričito je ugovoreno da zaposleniku pored prava na plaću, pripada pravo na isplatu dnevnica za službeno putovanje, a visinu naknade određuje poslodavac u skladu sa Zakonom i čl. 39. Pravilnika o radu. S tim u vezi, ne može se prihvatiti ni iskaz svjedoka,

Slobodanke Herceg, u dijelu u kome svjedoči da je tužitelj imao usmeni dogovor sa tuženim da mu se plata isplaćuje po kilometru i da mu se ne isplaćuju dnevnice, jer to ne proizilazi, kako iz zaključenog Ugovora o radu, tako ni iz iskaza tužitelja, uostalom, nikakav usmeni dogovor ne može umanjiti, niti obesnažiti odredbe zakona, Pravilnika o radu i zaključenog Ugovora o radu, zbog čega je **sud odlučio kao u stavu I izreke.**

Kada je u pitanju **stav II izreke presude**, koji se odnosi na tvrdnju tužitelja da mu tuženi u utuženom periodu nije obračunavao i isplaćivao platu u skladu sa ZOR i Pravilnikom o radu, vještak je u svom nalazu i mišljenju i njegovoj dopuni od 23.11.2021. godine, naveo da je uvidom u sudski spis, te dokumentaciju koju je dobio od tuženog o isplaćenim naknadama iz radnog odnosa u spornom periodu, našao da je tuženi ostao dužan tužitelju po osnovu neisplaćenih plaća iznose približno navedene u stavu II izreke presude, a za mjesec:decembar 2018. godine (3,27 KM),februar 2019. godine (365,00 KM) i mart 2019. godine (18,48 KM). Kada je u pitanju razlika plate za februar 2019. godine vještak je navela da se provjerom u dokumentaciji tuženog može konstatovati da tužitelju nije isplaćena plata na transakcijski račun, nego je dogovoreno sa tužiteljem da mu se obustavi plaća i uplati na račun firme, na ime duga koji je tužitelj ima prema tuženom (što proizilazi i iz izjave tužitelja od 01.03.2019. godine), a po kom osnovu je kasnije donesena presuda ovog suda br. 42 1 Mal 015548 19 Mal od 07.10.2020.godine. Međutim, kako je tužitelj tuženom nesporno izmirio dobrovoljnodug po navedenoj presudi, nakon njenog donošenja, odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja u tom dijelu – razlika plaće za februar 2019. godine (365,00 KM), značilo bi da se tuženi po tom osnovu iz navedene presude dvostruko namirio, zbog čega je zahtjev tužitelja trebalo usvojiti i u tom dijelu.

S obzirom da iz mišljenja vještaka (str. 8, tač. 4) proizilazi da tužitelju nisu evidentirani sati godišnjeg odmora, odnosno da isti nije koristio godišnji odmor, a suprotno nije tvrdio ni tužitelj u svom iskazu, slijedom toga mu temeljem čl. 32 Pravilnika o radu i ne pripada pravo na regres za 2019. godinu, zbog čega je u tom dijelu tužbeni zahtjev odbijen, kao u **stavu III izreke presude.**

Sud je odredio da zatezne kamate na pojedinačno opredijeljene iznose po mjesecima dosuđena stavovima I i II izreke presude teku počev od datuma navedenih u izreci presude, a što je u skladu sa čl. 79 st. 1. ZOR i čl. 11 st. 2. Ugovora o radu, imajući u vidu da tada tužena pada u docnju sa ispunjenjem novčane obaveze na isplatu plata, a shodno čl. 277 st. 1 Zakona o obligacionim odnosima ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 ... 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Sl. novine FBiH", br. 29/2003 i 42/2011).

Sud ističe da je uzeo u razmatranje i cijenio i druge navode stranaka iznesene tokom postupka i izvedene dokaze, ali kako isti nemaju značaj koji im stranke pridaju i ne odnose se na odlučne činjenice relevantne za odlučivanje u ovom predmetu, nije ih posebno obrazlagao, s obzirom da ni prema praksi Evropskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Bosne i Hercegovine obaveza sudova da obrazlože svoje presude ne može biti shvaćena kao obaveza da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sve argumente, a mjera u kojoj ta obaveza postoji zavisi od prirode odluke (Evropski sud, *Ruiz Torija protiv Španije*, presuda od 9. decembar 1994. godine; Ustavni sud, *U 62/01 od 5. aprila 2002. godine*, AP 352/04 od 23. marta 2005. godine i AP 2137/14 od 15.04.2015. godine).

O troškovima parničnog postupka sud je odlučio shodno odredbi čl. 386 st. 1, 387 i 396 st. 1 ZPP FBiH, gdje je propisano da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove, a imajući u vidu da su isti bili potrebni, radi vođenja parnice, te određeno traženi, a odnose se na troškove zastupanja tužitelja od strane advokata i to: sastav tužbe u iznosu od 80 bodova X 3 KM = **240,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. a) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata - Sl. novine F BiH broj 22/2004 – u daljem tekstu Tarifa), zastupanje na pripremnom ročištu od 25.02.2021. godine u iznosu od 80 bodova X 3 KM = **240,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. b) Tarife), zastupanje na glavnoj raspravi od 16.11.2021. godine, u iznosu od 80 bodova X 3 KM = **240,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. c) Tarife), zastupanje na nastavku glavne rasprave od 09.12.2021. godine, u iznosu od 50% od 240 bodova X 3 KM = **360,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. c) Tarife), zastupanje na nastavku glavne rasprave od 25.1.2022. godine, u iznosu od 50% od 240 bodova X 3 KM = **360,00 KM** (čl. 12. i 13. st. 1. tač. 1. c) Tarife), te troškovi vještačenja **350,00 KM**, a što sve ukupno iznosi **1.790,00 KM**.

Prilikom obračuna navedenih troškova parničnih stranaka sud je vodio računa o vrijednosti predmeta u pojedinim fazama parnice, a prema usaglašenom pravnom shvatanju na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti održanom u Sarajevu 30.01.2014. godine u prostorijama VSTV-a, a koje glasi: *"Kod utvrđivanja naknade parničnih troškova sud će cijeliti povodom koga dijela tužbenog zahtjeva su nastali troškovi u pojedinim fazama parnice, a obračunat će ih prema vrijednosti predmeta spora u tim fazama postupka"*.

Tužitelj nije uspio samo u neznatnom dijelu tužbenog zahtjeva, zbog čega su mu dosuđeni parnični postupci u cjelosti temeljem čl. 386 st. 3 ZPP, a cijeneći vrijednost spora u pojedinim fazama parnice.

Tužitelju ne pripadaju troškovi odsustva iz kancelarije (čl. 26 tač. 5 Tarife) u ukupnom potraživanom iznosu od 480,00 KM i prevoza njegovog punomoćnika na relaciji Žepče-Maglaj-Žepče (čl. 31 st. 4 Tarife) u ukupnom potraživanom iznosu od 123,20 KM za dane 25.02.2021. godine, 16.11.2021. godine, 09.12.2021. godine i 25.1.2022. godine, s obzirom da se ti troškovi mogu dosuditi samo ukoliko su isti, imajući u vidu sve okolnosti slučaja, bili opravdani sa stanovišta odredbe čl. 387 st. 1 ZPP (da na području suda pred kojim se vodi postupak nema advokata koji vrše samostalnu profesionalnu djelatnost ili su svi već angažovani u postupku na suprotnoj strani ili su odbili da pružaju pravnu pomoć stranci...), a što ovdje nije slučaj, jer je tužitelj imao mogućnost da angažuje jednako kvalifikovanog advokata i u sjedištu odjeljenja ovog suda i time izbjegne navedene troškove prevoza svog punomoćnika-advokata (*takav stav zauzeo je i Ustavni sud BiH u svojoj odluci br. AP-1398/14 od 11. januara 2017. godine, kao i Panel za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti u usaglašenom pravnom shvatanju od 22. jula 2014. godine, ali i Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH u presudi br. 96 0 P 093095 18 Gž 2 od 30. januara 2019. godine, kao i Ustavni sud BiH u svojoj odluci br. AP 4828/16 od 6. decembra 2018. godine, Odluci br. AP 5719/15 od 27. februara 2018. godine, Odluci br. AP 4567/20 od 8. septembra 2021. godine*). Pored toga, potrebno je ukazati da se ne radi o predmetu koji bi zahtijevao određena specijalistička znanja iz određene oblasti i angažovanje advokata specijalizovanih upravo za tu oblast, pa bi dosuđivanje navedenih troškova bilo neopravdano i sa tog aspekta i prevaljivalo bi pretjeran teret na suprotnu stranku, koja nije dužna da snosi neopravdane troškove suprotne stranke. Stoga je tužitelj odbijen u tom dijelu zahtjeva za naknadu

troškova, kao i u dijelu koji prelazi dosuđeni iznos troškova postupka, jer je u suprotnosti sa Tarifom i ustaljenom sudskom praksom(stav IV izreke).

Imajući u vidu potpuni uspjeh tužitelja u sporu, a slijedom toga i neuspjeh tuženog, sud je odbio zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka u visini od 2.880,00 KM, koji se odnose na troškove zastupanja tuženog od strane advokata, kao neosnovan (stav V izreke).

Sudija
Boris Sunarić

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana prijema presude Kantonalnom sudu u Zenici, putem ovog suda. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka. Tuženi je u slučaju izjavljivanja žalbe obavezan da plati taksu na žalbu u iznosu od **450,00 KM**, a dokaz o plaćenju taksi priloži uz žalbu, dok je tužitelj oslobođen plaćanja takse.